

• ПЕТРОРОМАН •

ЮРІЙ СОРОКА

КУЛЯ ДЛЯ
ВОВКУЛАКИ
НОТАТКИ СЕМЕНА ПАЛИВОДИ

Харків
«ФОЛО»
2018

Розділ I

Сурма заспівала весело й охайно. Розсипала чисте срібло десь там, за купою старезних дубів на пагорбі, де сонце вигрівало ліс вечірніми променями. Проспівала тричі й затихла, примушуючи переповнених передчуттям битви зі звіром людей напружитись і пришикнути на номерах. І люди стали схожими на вовків — тихі й непомітні, але небезпечні, немов кидок лісового сіроманця. Як і личить справжнім мисливцям. Люди уважно прислухались до розповідей лісу й вдивлялись у його темні нетрі. Одночасно відчували хвилювання й піднесення. Нарешті, нарешті монотонне очікування залишилось позаду! І тепер сурма промовляла до них, заохочувала до поединку. Вона розповідала, що десь там, у долині, серед кущів верболозу й заростей очерету, які неможливо було побачити за громадям дубового гаю, розпочалась фінальна частина багатогодинного дійства. Там загоничі, нарешті, підняли сікача і тепер упевнено женуть його на стрільців, що готують до стрільби мушкети й тремтять у нетерпінні. А звір, якщо вірити докладам лісничих старости, мав зайняти місце серед достойних трофеїв! Не дарма ж

пан староста, ясновельможний Адам Ієронім Сенявський, скликав на полювання всіх шляхетних сусідів! А в загоничі, як оповідали обізнані, подалась чи не вся чоловіча половина поспільства двох сіл Меджибізького ключа¹! Виконуючи наказ, розповідали ті самі обізнані, не менше сотні покріпаченої челяді покинули роботу в полі й при дворі пана старости. І тепер усі вони торохкотіли бляшанками, кричали й стукотіли палицями по стовбурах дерев. Лякали всю живність на багато миль навкруги.

Це полювання мало стати справжньою розвагою для вельможних мисливців! Хоча б тому, що староста яворівський, Адам Ієронім Сенявський, знався на полюванні. Проте можна запитати у будь-кого з людей, яким поталанило знати особисто пана старосту. І хоч сам він, посилаючись на зайнятість, не брав участі, все організував як слід. Зумів як завжди все обставити таким чином, щоб шляхтичі сусідніх маєтків ще довго згадували лови на землях Меджибізького ключа за келихом старого венґржина². Підливав масло у вогонь сподівань і той факт, що вся жіноча половина челяді вищеназваних сіл теж покинула свої справи і нині готувала на подвір'ї фортеці Меджибожа гучний бенкет. З десятком свиней і телят, що їх білували тут-таки, на широкому майдані під донжоном³. Із сотнею каплунів, качок і гусаків, чий пух

¹ К л ю ч — у Речі Посполитій XVII сторіччя територіально-адміністративна одиниця. Землі ключа були власністю корони або певного феодала. Кілька ключів утворювали староство. У свою чергу поділялись на фільварки — більш дрібні територіально-адміністративні одиниці.

² Так у Речі Посполитій XVII сторіччя називали угорське вино.

³ Д о н ж о н — найбільша вежа у плануванні середньовічних фортець. Використовувались для проживання, а також у якості останньої лінії захисту під час облоги.

літав над фортечними мурами, а м'ясо шипіло на гігантських сковорідках. З трьома пудами жовтобоких коропів, що їх подаватимуть засмаженими у сметані. З неліченими діжками горілок, вин і медів! Недарма вся округа... Та що там округа! У Києві, Львові, Кракові й Варшаві багато хто з вельможного панства мрійливо згадував бенкети й полювання в маєтностях Адама Ієроніма Сенявського! І цього разу бенкет мав бути ще більш гучним. Адже він, як власне й полювання, були затіяні не без нагоди. Саме сьогодні середньому сину пана старости виповнювалось двадцять і Сенявський мав на меті відзначити день народження Олександра так гучно, щоб поголос про святкування перевершив пишність усіх попередніх прийомів, полювань і бенкетів!

Меджибіж очікував свята. Але того, що мало відбутись, не очікував ніхто. Жоден із мешканців старої фортеці, мисливського будинку старости й навколишніх фільварків. Якби ж пан староста тільки міг знати! На одну лише коротку мить осягнути увесь жах, яким закінчиться для нього цей день, він прокляв би мить, коли замислив відсвяткувати день народження Олександра полюванням і гучним бенкетом. О, він би за десять замків, за глухі мури заховав би свою надію й сподівання. Коли б лише міг знати...

Але Адам Ієронім Сенявський ні про що не здогадувався. Тому й застигли стрільці на номерах, тому гнали на них здобич загоничі, тому й витрачала над лісом сурма срібні свої розсипи. Лунала так, що її могли чути не лише загоничі й мисливці на номерах, а далі, значно далі. Власне, з огляду на зайнятість усіх мешканців на полюванні, таких людей було не надто багато. Проте, почувши сурму, зацікавлено

повертали голови жовніри на варті фортеці й подорожні на битому шляху, що вів від Костянтинова до Летичева. Намагались роздивитись, що відбувалось серед лісової гущавини, чумаки, які довгою валкою простували з Криму у відомому лише їм напрямку. Хитали головами й продовжували свій шлях.

Та була під кронами старезних дубів у гаю ще одна людина. Таємнича і зловісна. Незважаючи на загальну атмосферу ловецького азарту, що оволодів мисливцями, ця людина зберігала спокій і зосередженість. Таємничого незнайомця не цікавив вепр, що мчав зараз назустріч мисливцям. Його не цікавив навіть той факт, що він знаходиться між здобиччю й готовими до бою стрільцями. Таємнича постать у чорному плащі з відлогою просто стояла й спостерігала за чимось чи кимось, відомим тільки їй одній. І не видавала себе жодним необережним рухом чи бодай шурхотінням. Темна, як ніч, невагома, як привід. Вона теж чекала на свою здобич.

І її здобиччю не був вепр.

Ціллю слугувала людина.

На передовому номері Олександр Сенявський з усмішкою на блідому обличчі поглянув на Міхая Березовського.

— Він буде моїм, чуєш, Міхаю!

Міхай, не менш блідий, аніж його сюзерен, усміхнувся у відповідь.

— Він стане здобиччю кращого з нас, пане мій. А кращим, поза всякими сумнівами, є саме ти!

Олександр вищирився.

— Саме час насолодитись кров'ю жертви! Устроювати зуби в її гарячу плоть! Ти бажаєш цього, Міхаю?

— Так! — Очі Міхая звужились, він поклав на землю мушкет і з дурнуватою посмішкою продовжив: — До біса мушкет! Ми уб'ємо його голіруч і вип'ємо його кров!

— Візьми мушкет, Міхаю! — пошепки наказав третій з присутніх на номері мисливців. — Не грай з вогнем!

Сенявський і Міхай презирнулись.

— Ти боїшся вепра, Вітеку?! — тихцем засміявся Сенявський. — Чорт забирай, мій ротмістр боїться!

— Ні, Олександр!

— Можливо, вважаєш, що він сильніший за мене?

— Ні.

— Як завжди, похмурий Вітек недооцінює наших можливостей, — реготнув Олександр. — Ти не знаєш, хто мій батько?

— Знаю, — похмуро прошепотів Віктор Мацейовський, якого Сенявський по-панібратськи кликав Вітеком.

У напівтемряві гаю йому здалося, що очі, якими свердлив його Олександр Сенявський, запалали вогнем і стали схожими на вовчі.

— Хто ж він?

— Твій батько Адам Ієронім Сенявський, Олександр, — зітхнув Мацейовський.

— Ти знову за своє, ротмістре! — загрозовито зашепотів Олександр. — Мій батько князь темряви, і тобі це відомо! Міхай, хто мій батько? — поглянув Сенявський на іншого мисливця.

— Сатана!

— Так, Сатана!!!

Цього разу обидва драгуни промовчали. Замовк і Сенявський. Лише його ніздрі зарухались, немов він намагався вислідити здобич за допомогою нюху. Кілька секунд поню-